

SCHEIDSGERECHT GEZONDHEIDSZORG

Kenmerk: 11/26

Het Scheidsgerecht, samengesteld als volgt:
mr. H.F.M. Hofhuis, wonende te 's-Gravenhage, voorzitter,
H. Luik MHA, wonende te Haarlem,
dr. M.P. Verburg, wonende te Heerlen,
arbiters,
bijgestaan door mr. M. Middeldorp, griffier,

heeft op 5 januari 2012 het navolgende arbitrale vonnis gewezen in de zaak van:

dr. A.,
wonende te Z.,
eiser,
gemachtigde: aanvankelijk mr. P.H.A. Boshouwers en nadien mr. drs. C.J. de Boer,

tegen:

de stichting **B.**,
gevestigd te Z.,
verweester,
gemachtigde: prof. mr. J.G. Sijmons.

Partijen worden aangeduid als eiser en verweester.

1. De procedure

- 1.1 Eiser heeft met een brief van 25 augustus 2011 dit geding aanhangig gemaakt. Op 9 september 2011 heeft hij de memorie van eis ingediend. Eiser heeft primair een verklaring voor recht gevraagd dat de besluiten van verweester tot opzegging van de toelatingsovereenkomst en tot zijn non-actiefstelling nietig zijn, dan wel zonder rechtsgevolg blijven. Subsidiair heeft eiser gevorderd te bepalen dat verweester aan hem een schadevergoeding, althans een vergoeding naar billijkheid, verschuldigd is bestaande uit de gemiste inkomsten ten bedrage van € 488.950,- per jaar tot aan zijn 65ste levensjaar, althans een door het Scheidsgerecht in redelijkheid te bepalen bedrag. Voorts heeft eiser gevorderd te bepalen dat verweester aan hem een vergoeding verschuldigd is wegens de voor zijn rekening komende kosten van waarneming ten bedrage van € 18.487,50 per maand, naast een vergoeding van € 15.000,- wegens immateriële schade, de door hem gemaakte advocaatkosten (€ 25.000,-) en de kosten van de onderhavige procedure, alles te vermeerderen met de wettelijke rente. Bij de memorie van eis

zijn alle stukken uit het eerder tussen partijen gevoerde kort geding voor de voorzitter van het Scheidsgerecht gevoegd.

- 1.2 De gemachtigde van verweerster heeft, met een brief van 26 september 2011, aangevoerd dat eiser niet-ontvankelijk is in zijn vorderingen en daarbij aan het Scheidsgerecht verzocht de ontvankelijkheidsvraag enkelvoudig te laten afdoen. Eiser heeft hierop bij brief van 7 oktober 2011 gereageerd. Met een brief van 11 oktober 2011 heeft de fungerend voorzitter van het Scheidsgerecht de gemachtigden bericht dat het verzoek van verweerster tot enkelvoudige afdoening is afgewezen.
- 1.3 Verweerster heeft met een brief van 21 november 2011 een memorie van antwoord met dertien producties ingediend.
- 1.4 Op 29 november 2011 heeft eiser zeven aanvullende producties in het geding gebracht en op 30 november 2011 heeft verweerster drie aanvullende producties toegestuurd.
- 1.5 De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden te Utrecht op 5 december 2011. Eiser is in persoon verschenen met zijn gemachtigde. Verweerster was vertegenwoordigd door de heren C., voorzitter van de raad van bestuur, en D., lid van de raad van bestuur, met bijstand van haar gemachtigde. Voorts waren aanwezig: de heer dr. E., voorzitter medische staf, en mevrouw drs. F., lid van de hierna te noemen onderzoekscommissie. Partijen hebben de wederzijdse standpunten doen toelichten, mede aan de hand van pleitnotities.

2. Samenvatting van het geschil

- 2.1 Eiser, thans 55 jaar oud, is sinds 1987 als radioloog verbonden aan het ziekenhuis van verweerster. Tussen partijen is een toelatingsovereenkomst gesloten. Eiser is lid van de maatschap radiologie, die negen leden kent.
- 2.2 De toelatingsovereenkomst voorziet in de mogelijkheid van opzegging door verweerster en ook in de mogelijkheid dat de medisch specialist – in dit geval dus eiser – op non-actief wordt gesteld. Verweerster kan tot deze maatregelen overgaan als daarvoor voldoende grond bestaat en als zij eiser tevoren in de gelegenheid heeft gesteld om over het voornemen daartoe te worden gehoord (artikel 24 lid 3 respectievelijk artikel 26 lid 1).
- 2.3 In de maatschap radiologie bestaan al geruime tijd samenwerkingsproblemen. In 2005 en 2006 hebben enkele maatschapsleden, onder wie eiser, initiatieven ontplooid om extramurale werkzaamheden (binnen een zelfstandig diagnostisch centrum genaamd DiaSana, te Mill) te gaan verrichten. Dit heeft geleid tot problemen binnen de maatschap, die aan de orde zijn gesteld in een mediation. Deze heeft geresulteerd in een plan van aanpak, dat op 24 september 2006 aan de raad van bestuur van verweerster is aangeboden. Hierna is de maatschap begeleid geweest door een externe partij (prof. G.). Eiser is in die periode teruggetreden als hoofd van de afdeling radiologie van het ziekenhuis. In 2009 heeft de maatschap een assessment ondergaan. Toen bleek dat de samenwerking en de solidariteit binnen de maatschap te wensen overlieten. De maatschap heeft de hulp ingeroepen van de oud-neuroloog H.. Eind 2010 heeft de maatschap aan het stafbestuur gevraagd om ondersteuning bij het implementeren van de aanbevelingen van H.. Het stafbestuur heeft, zonder overleg met de maatschap, dit verzoek besproken met de raad van bestuur. Deze heeft de voorgelegde kwestie opgevat als een functioneringsvraag als bedoeld in het Kwaliteitsreglement functioneren medisch specialist. De

maatschap heeft – hoewel zij zich volgens eiser daardoor overvallen voelde – ingestemd met deze procedure.

- 2.4 De raad van bestuur en het stafbestuur zijn vervolgens overgegaan tot de benoeming van een commissie van onderzoek, die bestond uit twee leden van de medische staf van het ziekenhuis en een externe voorzitter. Deze commissie heeft eenmaal met alle maatschapsleden afzonderlijk gesproken. Elk van de leden heeft daarna de mogelijkheid gekregen een tweede gesprek met de commissie te voeren. Eiser heeft van deze mogelijkheid gebruikgemaakt. De commissie heeft de afzonderlijke maatschapsleden niet geconfronteerd met de opmerkingen van hun collega-maatschapsleden of met de (voorlopige) bevindingen van de commissie voordat de commissie, op 29 juni 2011, haar rapport heeft uitgebracht aan de raad van bestuur en het stafbestuur.
- 2.5 In het rapport van de commissie is ten aanzien van eiser opgemerkt dat hij door alle acht andere leden van de maatschap wordt gewantrouwd op grond van zijn als manipulatief ervaren gedrag: conflicthaarden wakkeren altijd rond hem op en zijn attitude is te kenschetsen als splijtend en destructief voor de maatschap. Eiser wil – aldus het rapport – altijd zijn zin krijgen en kan niet tegen kritiek. Hij trekt zich van besluiten niets aan en neemt beslissingen die indruisen tegen eerder genomen besluiten van de maatschap. Hij legt afspraken uit naar hem goedgevond. Hij communiceert alleen vanuit zijn eigen belang en niet vanuit het patiëntenbelang of het belang van het ziekenhuis of de maatschap. Ten aanzien van de maatschap als geheel heeft de commissie vermeld dat die op vrijwel alle onderdelen onder de maat functioneert. Het onderlinge klimaat wordt gekenmerkt door wantrouwen, onveiligheid, verdeeldheid en gebrek aan communicatie. Het ontbreekt aan bereidheid leiderschap te aanvaarden, op een zakelijke wijze tot besluitvorming te komen en afspraken na te leven. Er is geen gezamenlijk beleid. Er is geen investeringsplan, waardoor het risico bestaat dat het voor de kwaliteit van radiologie vereiste niveau niet wordt gehaald.
- 2.6 De commissie van onderzoek acht de positie van eiser onhoudbaar. Volgens de commissie onderschat eiser de ernst van de problemen. Hij is zich niet bewust van de risico's die de bestaande situatie inhoudt voor de kwaliteit en de veiligheid van de patiëntenzorg. Dat acht de commissie een “zeer zorgelijke bevinding”. Op grond hiervan en in samenhang met een kennelijk gebrek aan bereidheid dan wel onvermogen bij hem om de bestaande problematiek te onderkennen ziet de commissie in de persoon van eiser een serieuze belemmering om tot een structurele aanpak van de problemen te komen. De commissie heeft aan de raad van bestuur in overweging gegeven eiser op non-actief te stellen. Daarmee heeft zij volgens verweerster bedoeld dat eiser niet langer in haar ziekenhuis werkzaam kan zijn.
- 2.7 De raad van bestuur heeft de leden van de maatschap op 29 juni 2011 bijeengeroepen om hen kennis te laten nemen van het rapport van de commissie. Er is een leespauze van ongeveer twintig minuten ingelast, waarna de bevindingen van de commissie plenair zijn besproken. De raad van bestuur heeft ten overstaan van alle toen aanwezige maatschapsleden aangekondigd voornemens te zijn de aanbevelingen van de commissie op te volgen. Eiser heeft – naar hij stelt omdat hij te zeer geschokt was door de uitkomst van het onderzoek – niet geparticipeerd in de discussie. Na afloop van de plenaire bespreking, op diezelfde dag, heeft op zijn verzoek een tweede gesprek tussen de raad van bestuur en hem plaatsgevonden, waarin de raad van bestuur het voornemen heeft uitgesproken hem op non-actief te stellen. Aan eiser is voorgehouden dat de raad van bestuur gedurende 24 uur niets zou doen, opdat eiser zich over zijn positie zou kunnen beraden en een eigen plan zou kunnen trekken. Eiser heeft daarop laten weten dat de periode van 24 uur te kort was.

- 2.8 Met een brief van 30 juni 2011 heeft verweerster eiser op non-actief gesteld en aangekondigd de toelatingsovereenkomst met hem op te zeggen. Op vrijdag 1 juli 2011 is eiser uitgenodigd voor een bespreking op maandag 4 juli 2011 teneinde gehoord te worden. Eiser heeft op 4 juli 2011 laten weten dat de door hem inmiddels ingeschakelde advocaat geen gelegenheid had om bij de aangekondigde bespreking, later op die dag, aanwezig te zijn. Hij heeft verzocht een nadere datum vast te stellen. Dit verzoek is niet gehonoreerd; hem is met klem verzocht de bespreking toch bij te wonen. Eiser is vervolgens bij de bespreking aanwezig geweest en heeft tijdens deze bijeenkomst de aandacht gevraagd voor het feit dat hij zich onder druk gezet voelde en zich niet behoorlijk kon verweren. Namens hem is per brief van 11 juli 2011 aan verweerster verzocht te bevestigen dat zou worden afgezien van het voornemen tot opzegging.
- 2.9 Met een brief van 12 juli 2011 heeft verweerster de toelatingsovereenkomst met eiser opgezegd met inachtneming van een termijn van zes maanden, en dus per 12 januari 2012.
- 2.10 Eiser erkent het bestaan van samenwerkingsproblemen in de maatschap. Hij is het oneens met de conclusies in het rapport van de commissie van onderzoek en betwist de (formele en materiële) juistheid van de door de raad van bestuur van verweerster genomen besluiten.
- 2.11 Eiser heeft op 18 juli 2011 een kort geding aangespannen ten overstaan van de voorzitter van het Scheidsgerecht. In het daarop gevolgde kortgedingvonnis heeft de voorzitter geoordeeld dat eiser ten aanzien van de gevoerde procedure terecht bezwaren heeft aangevoerd, maar dat een belangenafweging ertoe leidde dat de op non-actiefstelling niet zou worden opgeheven. Eiser bepleit thans een andere beslissing in deze bodemprocedure. Hij heeft daarbij onder meer aangevoerd dat door de toegenomen verslechterde verhoudingen ook zijn toekomst bij het behandelcentrum W, waarin hij aandelen houdt, hoogst onzeker is geworden.
- 2.12 Verweerster heeft zich op het standpunt gesteld dat eiser niet-ontvankelijk is in zijn vorderingen doordat hij deze bodemprocedure te laat heeft ingeleid. De toelatingsovereenkomst met eiser is op 12 juli 2011 opgezegd en eiser heeft de bodemprocedure op 25 augustus 2011 aanhangig gemaakt. Artikel 24 lid 4 van de toelatingsovereenkomst voorziet in de mogelijkheid van beroep bij het Scheidsgerecht binnen één maand na de datum van verzending van de opzeggingsbrief.

3. Bevoegdheid

De bevoegdheid van het Scheidsgerecht volgt uit de artikelen 24 lid 4 en 27 van de toelatingsovereenkomst en staat tussen partijen niet ter discussie. In overeenstemming met de hoofdregel van artikel 25 lid 2 van zijn reglement beslist het Scheidsgerecht als goede mannen naar billijkheid. Partijen zijn geen andere grondslag van beslissing overeengekomen.

4. Beoordeling

- 4.1 Het beroep van verweerster op niet-ontvankelijkheid van eiser in diens vordering wordt verworpen. Weliswaar is deze bodemprocedure, op zichzelf bezien, aanhangig gemaakt na afloop van de in artikel 24 lid 4 van de toelatingsovereenkomst opgenomen termijn van een maand, maar eiser heeft binnen deze termijn het kort geding aangespannen en daarmee op niet voor misverstand vatbare wijze te kennen gegeven zich niet bij de jegens hem genomen maatregelen te zullen neerleggen. Ook overigens kan bij verweerster in redelijkheid niet de gedachte hebben postgevat dat eiser van verdere actie zou afzien. Gelet op dit een en ander is

het beroep van verweerster op de termijnregeling van de toelatingsovereenkomst naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar.

- 4.2 De bestreden besluiten van verweerster tot de op non-actiefstelling en de opzegging van de toelatingsovereenkomst zijn – mede gelet op de voorgeschiedenis – gebaseerd op het rapport van de commissie van onderzoek. Uit de onder 2.4 beschreven werkwijze van de commissie volgt dat zij ten opzichte van eiser het beginsel van hoor en wederhoor niet in acht heeft genomen. Zij heeft eiser wel tweemaal gehoord, waarvan één keer op zijn initiatief, maar hij was bij geen van deze gelegenheden bekend met datgene wat anderen over hem hadden gezegd en ook niet met de (voorlopige) conclusies van de commissie zelf. Hij heeft zich tegenover de commissie dus niet kunnen verweren tegen de bezwaren die hem betroffen. Gelet hierop kreeg de contractuele verplichting van verweerster om eiser te horen voordat zij, op basis van het rapport van de commissie, hem op non-actief zou stellen of de overeenkomst met hem zou opzeggen, een extra accent. Hiervoor was temeer reden nu de vraagstelling voor de commissie ook niet gericht was op een onderzoek naar een mogelijk disfunctioneren van alleen eiser; de aan haar gegeven opdracht indiceerde veeleer dat er een advies werd verwacht over mogelijkheden om het functioneren van de maatschap als geheel en van elk van de leden van de maatschap te verbeteren en leek dus uit te gaan van het binnenboord blijven van alle leden.
- 4.3 Verweerster heeft zich niet naar behoren van de zojuist beschreven verplichting gekweten. Zij moest er – op zijn minst genomen – rekening mee houden dat de aanbevelingen van de commissie en de daarvoor aangevoerde gronden voor eiser een verrassing vormden. Vanzelfsprekend was eiser bekend met de lange voorgeschiedenis van problemen binnen de maatschap, maar verweerster heeft onvoldoende (concrete) feiten aangevoerd waaruit kan worden afgeleid dat eiser moest weten dat de oorzaak van die problemen in bijzondere mate alleen bij hem zou liggen. Mede gelet hierop, en op de verre gaande consequenties die de aanbevelingen voor eiser zouden kunnen hebben, kon verweerster niet volstaan met de korte leespauze in de collectieve bespreking op 29 juni 2011, direct nadat eiser voor de eerste maal had kennisgenomen van de aanbevelingen en van de gronden daarvan. Ook eisers stilzwijgen tijdens deze bespreking wijst er niet op dat verweerster mocht concluderen dat hij een behoorlijke mogelijkheid heeft gekregen om te worden gehoord. Het direct daarop gevolgde gesprek van eiser, zonder andere radiologen, kan evenmin worden aangemerkt als een volwaardige mogelijkheid om zich te verweren. Eiser is, integendeel, met de daar genoemde 24-uurstermijn onder druk gezet, en zijn alleszins gerechtvaardigde mededeling, kort daarop, dat hij aan deze termijn niet genoeg had, is zonder meer genegeerd. De op non-actiefstelling is reeds de daarop volgende dag, 30 juni 2011, aan eiser meegedeeld. In het gehoor op 4 juli 2011 dat is voorafgegaan aan de opzegging, is eiser niet bijgestaan door de advocaat die hij inmiddels had gevonden en ook zijn klemmende verzoek om dit gehoor daarom later te laten plaatsvinden, op een tijdstip waarop die advocaat wel beschikbaar zou zijn, is niet gehonoreerd.
- 4.4 De conclusie uit het onder 4.3 vermelde is dat zowel aan de op non-actiefstelling als aan de opzegging een gebrek kleeft.
- 4.5 Aan de orde is dan de vraag tot welke gevolgen deze conclusie moet leiden. Eiser bepleit nietigheid van de opzegging, of het anderszins buiten effect stellen van deze rechtshandeling, en terugkeer van hem in het ziekenhuis, al dan niet onder nadere voorwaarden. Verweerster acht dit onaanvaardbaar.
- 4.6 Het Scheidsgerecht is van oordeel dat, in weerwil van de onzorgvuldigheden van de zijde van verweerster na de ontvangst van het rapport van de commissie, in redelijkheid niet van

verweerster kan worden gevegd dat de opzegging zonder rechtsgevolg blijft. De terugkeer van eiser is niet verantwoord. Ook al hebben niet alle maatschapsgenoten te kennen gegeven dat hij onmogelijk kan terugkomen, het staat wel vast dat zijn terugkeer de al jarenlang bestaande problemen binnen de maatschap ernstig zal doen toenemen en in elk geval voor enkele collega-radiologen onaanvaardbaar zal zijn. Dit wordt niet anders door het gegeven dat één van de twee andere radiologen ten aanzien van wie de commissie een maatregel – zij het geen op non-actiefstelling of opzegging – heeft aanbevolen, intussen zijn vertrek heeft aangekondigd. De verstandhouding tussen eiser en die collega-radioloog was weliswaar slecht, maar louter door diens vertrek zijn de problemen niet opgelost en is een werkbare oplossing evenmin dichterbij gekomen. Van belang is voorts dat het stafbestuur unaniem achter de besluiten van verweerster staat en eisers terugkeer, op welke wijze ook, met stelligheid ontraadt. Tegen deze achtergrond bezien, kan verweerster, gegeven haar eindverantwoordelijkheid voor een goede patiëntenzorg in het ziekenhuis, worden gevolgd in haar afwijzing van eisers terugkeer. Voor haar bestaan, al met al, gewichtige redenen van zodanig klemmende aard dat redelijkerwijs van haar niet gevegd kan worden de toelatingsovereenkomst te continueren. Volgens artikel 24 lid 1, aanhef, van de toelatingsovereenkomst biedt dit een grond voor opzegging van de overeenkomst.

- 4.7 Dit moet leiden tot afwijzing van het primaire onderdeel van de vordering van eiser.
- 4.8 Voor dit geval vordert eiser schadevergoeding, althans een vergoeding naar billijkheid. Hij stelt zijn schade op het bedrag dat hij, als gevolg van de opzegging, aan inkomsten zal missen door het eindigen van zijn toelating. Dit omvat de gehele periode totdat hij de leeftijd van 65 jaar zal hebben bereikt. Voor de schade per jaar zoekt hij aansluiting bij zijn inkomsten (winstaandeel) uit de maatschap in de laatste drie jaren (2008-2010) waarin hij volwaardig heeft gefunctioneerd. In die jaren heeft zijn winstaandeel achtereenvolgens € 458.112,--, € 550.657,-- en € 473.516,-- bedragen, gemiddeld derhalve € 488.975,-- per jaar. Hij stelt dat hij, gegeven zijn leeftijd en de arbeidsmarkt voor radiologen, geen reëel uitzicht heeft op werkzaamheden als radioloog elders en hij wijst verder op enkele persoonlijke omstandigheden.
- 4.9 Verweerster betwist op zichzelf de door eiser genoemde bedragen wegens winstaandeel niet, maar stelt dat er geen grond bestaat voor de door hem thans gevorderde bedragen, die zij overigens buitensporig hoog acht. Zij wijst onder meer op overheidsmaatregelen waardoor de inkomens van specialisten zoals eiser zullen verminderen en zij gaat uit van andere perspectieven voor eiser op de arbeidsmarkt.
- 4.10 Gegeven de gerechtvaardigdheid van de opzegging en de aard van de contractuele relatie van partijen, met eiser als vrijgevestigde medisch specialist, is er geen grond voor toekenning van een (volledige) schadevergoeding. Het precieze, of naar redelijkheid geschatte, bedrag van zijn schade door de opzegging is dus niet relevant.
- 4.11 Wel is er grond voor een vergoeding naar billijkheid. Door haar handelwijze na de ontvangst van het rapport van de commissie, waarbij zij in ernstige mate steken heeft laten vallen, dient zij aan eiser een vergoeding te betalen. Hiervoor is ook reden nu de gevolgen van de opzegging voor hem ernstig zijn. Het Scheidsgerecht bepaalt de aan eiser toekomende vergoeding, met toepassing van de genoemde maatstaf, op € 300.000,--. Dit komt ten naaste bij overeen met het gemiste inkomen over één jaar, waarbij indicatief rekening wordt gehouden met mogelijkheden voor eiser om elders een vervangend inkomen te verwerven en met te verwachten overheidsmaatregelen betreffende de inkomens van medisch specialisten zoals eiser.

- 4.12 Voor verdergaande veroordelingen acht het Scheidsgerecht geen grond aanwezig. Dit betreft ook de kosten van de waarneming van eiser gedurende zijn periode van op non-actiefstelling.
- 4.13 Ten aanzien van de proceskosten oordeelt het Scheidsgerecht als volgt. Gelet op de onzorgvuldige wijze waarop verweerster tot de op non-actiefstelling en de opzegging is overgegaan, is er reden om de kosten van het Scheidsgerecht ten laste van verweerster te brengen. Zij zal worden veroordeeld het daarmee gemoeide bedrag aan eiser te betalen, nu deze het desbetreffende voorschot heeft voldaan. Er is ook reden om verweerster, tot de hierna te vermelden som van € 15.000,--, te laten bijdragen in de kosten van rechtsbijstand van eiser. Voor het overige dienen partijen elk de eigen kosten te dragen.

5. Beslissing

Het Scheidsgerecht wijst het navolgende arbitraal vonnis.

- 5.1 Verweerster wordt veroordeeld om aan eiser te voldoen het bedrag van € 300.000,--.
- 5.2 De kosten van het Scheidsgerecht, ten bedrage van € 6.013,--, komen voor rekening van verweerster. Zij wordt veroordeeld tot betaling van dit bedrag aan eiser.
- 5.3 Verweerster wordt veroordeeld om aan eiser, als tegemoetkoming in de kosten van diens rechtsbijstand, het bedrag van € 15.000,-- te betalen. Voor het overige dienen partijen elk de eigen proceskosten te dragen.
- 5.4 Het meer of anders gevorderde wordt afgewezen.

Dit vonnis is vastgesteld te Utrecht en is op 5 januari 2012 aan partijen verzonden.